

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou, se sídlem Národní 416/37, Praha 1 – Staré Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 – Holešovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č.j. MV-103734-3/TP-2024,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č.j. MV-103734-3/TP-2024, a rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV ze dne 6. 6. 2024, č.j. NCOZ-4746-/ČJ-2024-4100PI, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.870 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č.j. MV-103734-3/TP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „policie“ nebo „povinný subjekt“) ze dne 6. 6. 2024, č.j. NCOZ-4746-4/ČJ-2024-4100PI (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle ustanovení § 15 odst. 1 a na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), na základě důvodu uvedených v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s ustanovením § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), odmítnuta žádost žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

poskytnutí informace ze dne 23. 5. 2024, v níž požadoval poskytnutí kopií dokumentů pod poř. č. 1 – 34, 30 – 65 a 67 – 89 zařazených v trestním spise č.j. X.

- [2] Žalobce v podané žalobě nejprve namítal, že povinný subjekt odmítl informaci poskytnout z důvodu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., aniž by uvedl, které listiny odmítá poskytnout z toho kterého konkrétního důvodu. Tuto skutečnost pak dle žalobce není možné dovodit ani z odůvodnění rozhodnutí. Žalobce proto namítal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. K argumentaci žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, že žádost byla odmítnuta v celém rozsahu, uvedl, že mohl podat téměř 90 žádostí o informace, neboť informací je každý z dokumentů označených konkrétním jednacím číslem; každou takovou žádost by pak povinný subjekt odmítl s odkazem na konkrétní ustanovení, což znamená, že žalobce by byl schopen rozlišit, která žádost byla odmítnuta z toho kterého důvodu, přičemž odůvodnění by pak obsahovalo konkrétní úvahy a závěry povinného subjektu. V nyní projednávaném případě však žalobce takovou znalost nemá, přičemž se cítí být znevýhodněn proto, že podal jednu hromadnou žádost, namísto 90 dílčích žádostí. Dále žalobce namítal, že požadoval poskytnutí informací, a to formou kopií dokumentů (listin), proto se jeho vyjádření v odvolání o tom, že mělo být uvedeno konkrétně ve vztahu k jednotlivým listinám, proč je jejich poskytnutí odmítáno, nejeví jako nesrozumitelná informace. Dále pak v tomto bodu žalobce zpochybnil argumentaci žalovaného, který poukazoval na to, že žalobce svou žádost formuloval prakticky stejným způsobem, jako by žádal o nahlédnutí do spisu. Namítal, že nemá jinou informaci o tom, co je v těchto dokumentech uvedeno, a proto nebylo možné tyto dokumenty v žádosti označit jinak, než konkrétními čísly jednacími. Dle žalobce pak není rozhodné, jak je žádost formulována, ale je podstatné, zda povinný subjekt je schopen z této žádosti pochopit, čeho se žadatel dožaduje.
- [3] V dalším žalobním bodu žalobce uvedl, že žádal o poskytnutí informací, které byly vytvořeny povinným subjektem v souvislosti s trestním řízením vedeným pod č.j. X, a byly tímto číslem jednacím označeny při svém vytvoření; z trestního spisu však byly vyňaty a nejsou jeho součástí. Žalobce namítal, že z podstaty uvedeného není možné, aby se jednalo o informace, které jsou vnitřním či personálním předpisem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.; o ty by se mohlo jednat, pokud by předmětem žádosti byl např. spisový řád či směrnice upravující vnitřní chod policejního orgánu. Dle žalobce se pak nemohlo jednat ani o vnitřní pokyny či jiné personální předpisy, neboť tyto pokyny a předpisy byly vytvořeny a realizovány z důvodu jednoho konkrétního případu. Jedná se tak o dokumenty vytvořené v konkrétní věci a za konkrétním účelem, a proto na ně dle žalobce nedopadá ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dále žalobce namítal, že komunikace s dalšími subjekty, jak uváděl žalovaný, nemůže být vnitřním pokynem či personálním předpisem, neboť jde o informaci vytvořenou v důsledku vyšetřování konkrétní věci, nikoli obecně platnou; nejedná se ani o komunikaci uvnitř povinného subjektu ani o vnitřní pokyn státního zástupce. Ani poznámky k operativním šetřením nelze dle žalobce podřadit pod dané ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., neboť nelze přisvědčit tomu, že by policejní orgán zaznamenával do jednoho trestního spisu poznámky k operativním šetřením s nějakou obecnou platností (tj. na úrovni vnitřního předpisu). Dle žalobce pak pod dané ustanovení nelze subsumovat ani úřední záznamy, kde je uvedeno, jak policejní orgán získal určitý poznatek, jak uváděl rovněž žalovaný, neboť ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vyžaduje výlučnou vazbu informace na vnitřní či personální předpisy.

- [4] Žalobce ve třetím žalobním bodu namítal, že žalovaný nevypořádal jeho námitku k absenci uvážení odmítnutí poskytnutí informace na základě podřazení do kategorie „vnitřní informace“. Povinný subjekt sice ve vztahu k odmítnutí informace dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že je třeba zvážit, zda je takové omezení práva na informace v daném konkrétním případě nezbytné a tedy legitimní, nicméně dle žalobce žádné takové uvážení prvostupňové rozhodnutí neobsahuje. Povinný subjekt pouze odkázal na ustanovení § 11 odst. 4 téhož zákona. Žalovaný se pak k absenci takové analýzy nijak nevyjádřil a sám žádnou neuvedl. Žalobce tak opětovně označil prvostupňové i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná.
- [5] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce k argumentaci žalovaného stran aplikace ustanovení § 11 odst. 4 a 6 zákona č. 106/1999 Sb. namítal, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neobsahuje žádné konkrétní úvahy, které by odůvodňovaly obavu, že poskytnutím požadované informace dojde k ohrožení účelu trestního řízení, nestranného objektivního zjištění skutkového stavu či práva obviněných na spravedlivý proces. Argumentací správních orgánů označil žalobce za obecnou bez konkrétní vazby na projednávaný případ. Správní orgány pak neuvedly žádné úvahy ani k tomu, jak by byl poskytnutím informací narušen či ohrožen veřejný zájem.
- [6] Žalobce dále uvedl, že v rámci označené trestní věci došlo k podání obžaloby, kterému předcházelo prostudování spisu při skončení vyšetřování. Veškeré podstatné informace, jak o nich hovoří povinný subjekt, jsou dle žalobce jistě součástí spisového materiálu předloženého obhájce a soudu. Rovněž tak důkazní materiály a způsob jejich opatření. V opačném případě by byl spis nekompletní, čímž by došlo k porušení práva obviněných na spravedlivý proces a k popření jejich práva na obhajobu. Pokud se pak jedná o názvy či data vyhotovení těchto materiálů, má povinný subjekt možnost v předmětných dokumentech takové informace anonymizovat, resp. učinit opatření, aby takové části informací nebyly čitelné. Dále uvedl, že má za to, že skutečnost, že nebyly úvodní listiny (informace) z chronologického začátku trestního spisu předloženy trestnímu soudu, jednoznačně znamená, že tyto listiny (informace) nejsou dle názoru policejního orgánu pro trestní věc významné. Pokud se tedy žalobce dozví *druh prověřovaných informací, jejich zdroj, názvy a času vzniku*, bude se jednat buď o informace pro žalobce nikoli nové – neboť jsou obsaženy někde v trestním spise, případně půjde o informace nevýznamné.
- [7] V posledním žalobním bodu pak žalobce zopakoval, že rozhodnutí povinného subjektu musí vycházet z konkrétního obsahu požadované informace a z tohoto konkrétního obsahu musí povinný subjekt na základě úvah popsanych v odůvodnění rozhodnutí učinit závěr, že by jejich poskytnutí mohlo ovlivnit další průběh konkrétního trestního řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojitosti s rozhodnutím povinného subjektu těmito požadavkům dle žalobce neodpovídá. Uzavřel, že omezení jeho práva na informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. nesplňuje podmínku nezbytnosti.
- [8] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žádost žalobce byla odmítnuta v celém rozsahu, tj. v rozsahu všech požadovaných dokumentů, a to na základě dotčených ustanovení zákona. Žalobcem požadované dokumenty se vztahují výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu [ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) předmětného zákona], současně se jedná o dokumenty, které obsahují informace o probíhajícím trestním řízení [ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona] a poskytnutím těchto dokumentů by zároveň došlo k poskytnutí informací, které

by byly způsobilé ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení (ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Dále uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí, který neobsahoval výčet jednotlivých dokumentů a k nim uvedené příslušné ustanovení zákona, na základě kterého je dokument odmítán, nelze považovat za neurčitý.

- [9] K dalším námitkám žalovaný uvedl, že z rozhodnutí povinného subjektu jsou zřejmé úvahy týkající se důvodů odmítnutí žádosti právě s ohledem na charakter požadované informace, tj. obsahu dokumentů. V případě poskytování informací o bližších okolnostech trestního řízení je dle žalovaného odůvodnění vždy poněkud obecné; povinný subjekt totiž musí uvést nejen úvahy, kterého k jeho rozhodnutí vedly, ale současně postupovat takovým způsobem, aby chráněné informace ve svém rozhodnutí nevyzradil. Dle žalovaného není míra obecnosti odůvodnění takového rázu, že by z něj nebyly zřejmé důvody, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl.
- [10] K námitce stran aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný upozornil, že v souvislosti s trestním řízením shromažďuje policejní orgán řadu materiálů, včetně listin a věcných důkazů. Do trestního spisu se zařazují ty materiály, které jsou způsobilé přispět k prokázání viny nebo nevinu obviněného. Zbývající dokumenty se pak řadí do tzv. pomocných materiálů. Dle žalovaného tak lze konstatovat, že v souvislosti s prověřováním skutku jsou vytvářeny dva „trestní spisy“. Otázka posouzení, co má být součástí trestního spisu, pak není otázkou, kterou by příslušelo řešit správním orgánům, ale posuzují ji orgány činné v trestním řízení. Trestním spisem je pak třeba chápat všechny dokumenty, které se týkají stejné věci, a pro posouzení poskytování informací vztahující se ke konkrétnímu spisu je třeba vždy zkoumat jejich skutečný obsah. Přičemž nelze, jako v tomto případě, vyloučit ani skutečnost, že bude obsahovat i dokumenty týkající se výlučně vnitřní informace povinného subjektu. Žalovaný dále uvedl, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nevymezuje, že pojmy vnitřní pokyn a personální předpis se musí týkat pouze obecně platných předpisů. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73, ve věci pokynů státního zástupce udělovaných policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení trestního. Dle žalovaného je důležitým znakem to, že se nejedná o právní předpis a že má interní povahu, tj. výlučně vnitřní charakter.
- [11] Závěrem žalovaný dodal, že žalobce svou žádostí požadoval dokumenty (informace) z trestní kauzy, v níž je osobou vazebně stíhanou, avšak tato skutečnost neměla na posouzení jeho žádosti jakýkoliv vliv. Uvedl, že odmítnutím žádosti není žalobce nijak zkrácen na svém právu seznámit se se všemi relevantními skutečnostmi, které se vážou k prokázání skutečností důležitých pro trestní řízení, neboť tyto jsou součástí příslušného spisového materiálu vedeného NCOZ, do něhož má žalobce právo nahlížet ve smyslu ustanovení § 65 trestního řádu, což již také učinil. Dále má též nárok na účast ve vyšetřování ve smyslu ustanovení § 165 téhož zákona a v neposlední řadě na seznámení se s podklady při skončení vyšetřování ve smyslu ustanovení § 166 téhož zákona. Uvedené instituty představují dostatečnou záruku řádného průběhu trestního řízení k naplnění ústavněprávních záruk řádného trestního procesu. Ačkoliv je zákon č. 106/1999 Sb. též právním předpisem umožňujícím veřejnou kontrolu, je jeho primární účel dle žalovaného spíše obecný a nemá sloužit k obcházení podmínek nastavených jinými právními předpisy, jak ostatně ve vztahu k trestnímu řízení konstatoval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 As 338/2016.

- [12] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že mimo projednávanou věc podal ještě žádost o informace, v níž požadoval poskytnutí soupisu listin z Elektronického trestního řízení (ETŘ) v totožné trestní věci. Této žádosti nebylo vyhověno, a proto se obrátil na zdejší soud, který věc projednává pod sp.zn. 3A 97/2024. Uvedl, že žalovaný v této věci podal vyjádření, v rámci kterého uvedl zevrubný obsah listin, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá nyní projednávanou žalobou. Žalobce namítal, že byt' jsou dokumenty v tomto soupisu označeny v obecné rovině, tak je zřejmé, že se ani v jednom případě nejedná o pokyn státního zástupce, pokyn nadřízeného či interní pokyn. Ani dokumenty označené slovem „interní“ (č.l. 82) nelze dle žalobce považovat za vnitřní pokyn ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť „*interní komunikace s jiným orgánem veřejné moci*“ je komunikací nikoli uvnitř povinného subjektu. Dle žalobce je vyloučena, aby komunikace s druhým subjektem veřejné správy byla interní ve smyslu vnitřní. Dle žalobce pak rovněž „*interní analýza věci*“ (č.l. 2), provedená po obdržení poznatku k nelegální migraci (č.l. 1) bez dalších podkladů a před provedením jiných úkonů, bude sestávat zřejmě ze seznamu předpisů vztahujících se k nelegální migraci či k migraci jako takové. V každém případě se však dle žalobce analýza věci (nelegální migrace) nemůže vztahovat výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům. Za vnitřní pokyny a personální předpisy pak dle názoru žalobce nelze považovat poučení znalce/tlumočnicka, fakturu za tlumočení, komunikaci vně povinného subjektu – se zahraničními partnery, jinými orgány státní správy, ale ani s jinými útvary policie bez vztahu nadřízenosti a podřízenosti, když jiný útvar policie nemůže udělovat pokyny k postupu či se vyjadřovat k personálním předpisům.
- [13] K ustanovení § 11 odst. 4 a 6 zákona č. 106/1999 Sb. žalobce dodal, že z označení jednotlivých dokumentů je zřejmé, že poskytnutím informací nedojde k odhalení žádných speciálních postupů policie. Na druhou stranu pak není zřejmé, proč by policie měla tajit, kolik vyplatila za tlumočnické služby či jaké informace jí byly sděleny jiným orgánem veřejné správy.
- [14] Dne 27. 3. 2025 bylo soudu doručeno podání žalobce, v němž navrhoval provedení důkazu záznamem pořadu Českého rozhlasu publikovaného dne 11. 3. 2025 (srov. <https://www.mujirozhlas.cz/vinohradska-12/ludvik-mel-kryti-budinsky-byl-kasicka-reporter-detailne-odkryva-pozadi-kauzy-motol>). Namítal, že daný novinář uvádí detailní informace z trestního spisu, kdy cituje z odposlechů obviněných i z jejich vyjádření, a to v situaci, kdy obhajobě obviněných v kauze Motol, ani obviněným nebyl umožněn přístup do trestního spisu. Novinář tak nutně čerpá informace přímo od povinného subjektu. Tento pak zcela otevřeně popisuje postupy povinného subjektu a jeho technické vybavení, jakož i postupy pachatelů trestných činů. Zdůraznil, že jeho žádost byla odmítnuta zejména proto, že by údajně mohly být odhaleny postupy policie při rozkrývání trestné činnosti, když by se pachatelé mohli dozvědět, za jak dlouho zodpověděl dožádaný správní orgán písemný dotaz. Takové zdůvodnění odmítnutí žádosti se tak za dané situace, kdy sám povinný subjekt poskytuje detailní informace o způsobu své práce a technických možnostech novinářům, jeví žalobci jako neopodstatněné. Odmítání poskytnutí informace, které se snaží získat žalobce ve vlastní trestní věci, je tak v zásadním nepoměru s ohledem na závažnost informací a reálnou možnost využití takových informací pro páchání trestné činnosti vzhledem k informacím, které povinný subjekt poskytl novináři ke zveřejnění.
- [15] Žalovaný k návrhu důkazu v podání ze dne 20. 5. 2025 uvedl, že tvrzení žalobce, že v jiné trestní věci došlo k „úniku“ některých informací týkajících se postupu policejního orgánu a jeho technického vybavení, nepovažuje ve vztahu k projednávané věci za relevantní. Uvedl,

že zveřejněné informace neposkytují veřejnosti detailní a ucelený pohled na způsob či rozsah nasazení a užití zvolených postupů, ani jejich hodnocení. Za spekulaci pak označil tvrzení žalobce, že novinář získal informace přímo od povinného subjektu. Navržený důkaz tak žalovaný považoval za neopodstatněný.

- [16] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [17] Žalobce podal dne 23. 5. 2024 žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal o poskytnutí kopií dokumentů označených poř. č. 1 – 34, 36 – 65 a 67 – 89 zařazených v trestním spise č.j. X.
- [18] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2024 byla žádost žalobce podle ustanovení § 15 odst. 1 a na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), na základě důvodu uvedených v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s ustanovením § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta.
- [19] V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že předmětný trestní spis neobsahuje všechny listiny opatřené či vytvořené v dané trestní věci, ale tvoří jej listiny či věci způsobilé přispět k objasnění trestní věci. Právo obviněného a jeho obhájce nahlédnout do všech částí písemných materiálů, které se stanou součástí spisu, se dle povinného subjektu nevztahuje na nahlížení do materiálů, které jsou pouhými vnitřními pomůckami a pracovními materiály orgánů činných v trestním řízení. Uvedl, že požadované dokumenty představují pomocné materiály, které nejsou součástí trestního spisu, jsou ryze interní povahy a neupravují činnost povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, ve vztahu k veřejnosti. Tyto dokumenty obsahují pouze postupy, které se projeví výhradně uvnitř povinného subjektu nebo mezi orgány činnými v trestním řízení navzájem. Nemohou rovněž ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti (např. účastníky řízení), mají výlučně organizační, metodický a řídicí charakter. Představují tedy formy a metody práce policejního orgánu, a proto je nelze dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout.
- [20] Dále povinný subjekt uvedl, že poskytnutí informace pouze na základě podřazení do kategorie „vnitřní informace“ není automatické, ale je třeba zvážit, zda je takové omezení práva na informace v konkrétním případě nezbytné a legitimní. Dané uvážení dle povinného subjektu úzce souvisí s důvody pro odmítnutí žádosti dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Ani toto ustanovení nelze dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č.j. 1 As 44/2010-103, možné interpretovat automaticky, ale je nezbytné zvážit, zda je důvod neposkytnutí informace ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Uvedl, že výlučka poskytování informací souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení – řádným prošetřením skutku, který naplňuje znaky trestného činu, přičemž tato výlučka je toliko dočasného charakteru. Zákon č. 106/1999 Sb. nemůže být nástrojem, aby mohl kdokoli sledovat od začátku do konce „v reálném čase“ průběh trestního stíhání jiných osob. Dále povinný subjekt zdůraznil charakter trestní věci a principy trestního řízení s tím, že zveřejnění jakýchkoliv informací z trestního řízení by v této fázi mohlo ohrozit nebo narušit jeho průběh. Dospěl proto k závěru, že v tomto konkrétním případě je nutné upřednostnit veřejný zájem na řádném průběhu trestního řízení před poskytováním informací o trestním řízení.
- [21] Povinný subjekt dále uvedl, že vzal v potaz ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., neboť sdělením podstatných informací by se žalobce, resp. veřejnost dozvěděli, které

konkrétní dokumenty policie potřebuje ke své činnosti, jaké instituce ke své činnosti využívá nebo s nimi spolupracuje a v jaké době je ze strany těchto institucí zasílána odpověď od doby odeslání požadavku. Uvedl, že sdělením těchto informací by byly odkryty způsoby, jakými policie postupuje. Žalobce by se tak dozvěděl určité metody a formy policie, na které by mohl reagovat a mařit úkony policejního orgánu zejména v souvislosti s dokumentováním důkazních materiálů, příp. ovlivňováním dotčených subjektů. S ohledem na charakter a obsah těchto informací, které mají přímou souvislost s konkrétním postupem orgánů činných v trestním řízení, lze mít dle soudní praxe za to, že jejich poskytnutí by mohlo rekonstruovat přesný postup a taktiku policejních orgánů. Povinný subjekt tak dospěl k závěru, že žádosti není možné vyhovět, aniž by tím došlo k ohrožení zájmu státu na objasňování trestných činů, usvědčení a potrestání jejich pachatelů, a aniž by byla ohrožena schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

- [22] Dne 25. 6. 2024 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [23] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2024 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [24] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitce, že z prvostupňového rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu byl ten který požadovaný dokument odmítnut, uvedl, že je evidentní, že žádost byla odmítnuta v celém rozsahu, tj. v rozsahu všech požadovaných dokumentů, a to na základě dotčených ustanovení zákona. Upozornil na to, že kompetenční norma k vydání rozhodnutí formulovaná v ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. nepočítá s odmítáním poskytnutí dokumentů, ale odmítnutím žádosti jako individuálního aktu, kterým žadatel požaduje poskytnutí určitých informací. V situaci, ve které žalobce formuloval svou žádost fakticky stejným způsobem jako by žádal o nahlédnutí do spisu, nelze dle žalovaného považovat výrok prvostupňového rozhodnutí za neurčitý.
- [25] K námitkám ohledně aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný uvedl, že žádost se toliko týká dokumentů, které zachycují komunikace mezi orgány činnými v trestním řízení a dalšími subjekty a poznámky k operativním šetřením orgánů činných v trestním řízení. Z obsahového hlediska se jedná o dokumenty, které obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie a způsobu, jakým orgány činné v trestním řízení vyšetřují trestné činy. Uvedl, že mezi požadované dokumenty patří např. úřední záznamy, kde je uvedeno, jak policejní orgán získal určitý poznatek, vzájemná komunikace mezi orgány podílejícími se na vyšetřování věci, záznamy s osobními údaji na osoby bez vazby na trestnou činnost. Poskytnutí takových informací, včetně jejich detailů, umožňuje nejen aktuálně v rámci probíhajícího trestního řízení, ale i v budoucnu, zejména v typově obdobných případech, postup orgánů činných v trestním řízení komplikovat a příp. zmařit dosažení účelu konkrétního trestního řízení. Následně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že dokumenty zachycující komunikaci v rámci interních hierarchických vztahů, a to jak přímo uvnitř Policie ČR, tak mezi zúčastněnými orgány činnými v trestním řízení navzájem, tj. včetně komunikace mezi policejním orgánem a dozorujícím státním zástupcem, lze považovat za interní pokyny dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

- [26] K argumentaci žalobce, že požadované dokumenty by měly být součástí trestního spisu, uvedl, že vynětí části informací z trestního spisu a jejich zařazení do „pomocných“ materiálů je výlučně otázkou trestního řízení, kdy toto může v přípravném řízení přezkoumat dozorcující státní zástupce a v hlavním líčení posléze soud. Uvedl, že jako odvolací orgán se tedy nemůže vyjadřovat k tomu, proč dokumenty nejsou součástí trestního spisu. K tomu upozornil na to, že právo na přístup k informacím, jimiž disponují orgány činné v trestním řízení, je důvodně omezeno pouze na ty listiny, které obviněný potřebuje k uplatnění svého práva na účinnou obhajobu, nikoliv na jakékoliv listiny v dispozici orgánů činných v trestním řízení.
- [27] K námitkám žalobce, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí postrádá náležité úvahy a závěry, které vedly povinný subjekt k aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí ob stojí požadavku stanovenému ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňové rozhodnutí obsahuje úvahu povinného subjektu, že poskytnutí žalobcem požadovaných informací by mohl žalobce či jiný subjekt zneužít za účelem maření činnosti orgánů činných v trestním řízení v rámci probíhajícího policejního vyšetřování. Žalobce by se přinejmenším mohl dozvědět druh prověřovaných informací, jejich zdroj, z jejich názvů a času vzniku by dále mohl usoudit, jakým směrem se ubírá činnost orgánů činných v trestním řízení. Poskytnutí informací by tedy mohlo dojít k odhalení „taktiky“ orgánů činných v trestním řízení. Dle žalovaného tak zjevně byly naplněny důvody pro odmítnutí žádosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., stejně tak dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 téhož zákona. Odmítnutí poskytnutí informací v celém rozsahu tak bylo dle žalovaného na místě.
- [28] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [29] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [30] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [31] Zdejší soud považuje za vhodné v úvodu odkázat na ustálenou judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví i Ústavního soudu, týkající se práva na informace a podmínek omezení tohoto práva (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, sp.zn. 10 Ca 144/2006, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119, náleží Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp.zn. Pl.ÚS 2/10). Právo na informace patří mezi základní politická práva (čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod). Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu

čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).

- [32] Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- [33] Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních premis, a to, zda zásah do takového práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. Na omezení stanovená zákonem (vnitřní úpravou státu) stran výkonu práva na informace je nutno nahlížet a jejich výklad učinit nejen ústavně konformním způsobem, ale při respektování závazků, k nimž stát přistoupil.
- [34] Právo na svobodu projevu zahrnuje i právo na informace dle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“). Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou *nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci*. Nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace nesporně vyplývá i z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Podle něho: svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být přesvědčivě prokázána. Ověření „nezbytnosti v demokratické společnosti“ pro Evropský soud pro lidská práva znamená zabývat se otázkou, zda inkriminované „zasahování“ odpovídalo na „naléhavou společenskou potřebu“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, „relevantní a dostatečné“ (např. Nilsen a Johnsen proti Norsku, 1999, Lehideux a Isorni proti Francii, 1998, Feldek proti Slovensku, 2001, Jerusalem proti Rakousku, 2001, a další). Úmluva v čl. 17 rovněž stanoví zákaz zneužití práv v Úmluvě uvedených a na druhou stranu i zákaz zneužití omezení těchto práv (čl. 18).
- [35] Jak vyplývá z uvedených ustanovení, zejména čl. 17 odst. 4 listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, nikoli každé omezení práva jednotlivce je protiústavní, může zde být naléhavá společenská potřeba, resp. „nezbytnost“ právo jednotlivce omezit. Omezení práva na informace dané zákonem v konkrétním případě je tak nutno podrobit testu nezbytnosti tohoto omezení v zájmu respektování ochrany práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, tzn. jiných vytčených hodnot.
- [36] Neposkytnutí požadovaných informací – poskytnutí kopií dokumentů pod poř. č. 1 – 34, 30 – 65 a 67 – 89 zařazených v trestním spise č.j. X – bylo v daném případě odůvodněno odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

- [37] Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.: „*Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*“
- [38] Podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona: „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.*“
- [39] Podle ustanovení § 11 odst. 6 téhož zákona: „*Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*“
- [40] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce vznesl v podané žalobě. K této námitce soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [41] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [42] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [43] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je obecně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „*vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm*“

jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku. Může totiž vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto své místo zejména v situacích, kdy správní orgán opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. již cit. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, nověji např. rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č.j. 1 Afs 66/2023-79, bod 23). Nejvyšší správní soud rovněž již ve své rozhodovací praxi konstatoval, že „rozhodnutí správního orgánu [...] by mělo obstat samo o sobě, tj. měly by v něm být alespoň stručně uvedeny podklady, zjištěné pokračování skutečnosti, jejich hodnocení a úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů, podle kterých rozhodl, a závěry, na základě nichž rozhodnutí vydal. V souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není, pokud je třeba obsah rozhodnutí interpretovat či jinak vyjasňovat pomocí obsahu správního spisu“ (viz např. rozsudek ze dne 26. 10. 2022, č.j. 4 Afs 195/2022-35).

- [44] Ve vztahu k právní úpravě zákona č. 106/1999 Sb. je třeba v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti podrobně vyložit, proč je nutné požadovanou informaci neposkytnout. Povinný subjekt, resp. odvolací orgán jsou především povinny podřadit zjištěný skutkový stav pod příslušný zákonný důvod neposkytnutí informace a přezkoumatelným způsobem se vypořádat s námitkami uplatněnými žadatelem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č.j. 9 As 94/2011-83). Odepření požadovaných informací musí správní orgány zdůvodnit konkrétními přezkoumatelnými úvahami, nikoli pouze obecnou argumentací a paušálními závěry, jinak jde o rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
- [45] Soud na tomto místě považuje dále za vhodné poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2025, č.j. 3A 97/2024-38, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č.j. MV-147198-7/TP-2024, a rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV ze dne 29. 8. 2024, č.j. NCOZ-6368-2/ČJ-2024-4100PI-E, kterým byla odmítnuta podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. žádost stejného žalobce o poskytnutí „*soupisu spisové dokumentace ze systému Elektronického trestního řízení (ETŘ) ve věci vedené PČR, NCOZ, Expozitura Hradec Králové pod č.j.: NCOZ-5939/TČ-2021-417501-O*“. Byť se tedy v této věci žalobce domáhal poskytnutí soupisu písemností v ETŘ, na rozdíl od nyní projednávané věci, kde žalobce požadoval poskytnutí samotných těchto písemností, tak dle soudu jsou některé závěry vyslovené 3. senátem plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
- [46] Zejména je to závěr uvedený v bodě 58. odkazovaného rozsudku, že „*věcný přezkum ze strany soudu ztěžuje i skutečnost, že jak povinný subjekt, tak žalovaný poukázali při odmítnutí žádosti na dva zákonné důvody odepření informace, přičemž v odůvodnění rozhodnutí charakterizovali tyto aplikované důvody pouze v obecné rovině, aniž by je konkrétně vztáhli k jednotlivým informacím – k údajům identifikujícím jednotlivé písemnosti evidované v ETŘ. Soud upozorňuje, že jakkoli žádost o poskytnutí informace může být odmítnuta z více zákonem předvídaných důvodů, i v případě kumulace důvodů pro odmítnutí informace je třeba zajistit dodržení shora popsanych standardů přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.*“
- [47] Jakkoli tedy lze obecně dát za pravdu žalovanému, že žádost o poskytnutí informace byla odmítnuta v celém rozsahu (tj. v rozsahu všech požadovaných dokumentů), tak zároveň nejen pro kvalifikovanost soudního přezkumu, ale i pro adresáta rozhodnutí je nutné, aby

(minimálně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí) bylo konkrétně specifikováno, vůči jakým požadovaným informacím je ten který důvod povinným subjektem aplikován.

- [48] Tento požadavek v nyní projednávaném případě nabývá na významu, neboť v průběhu řízení vyšel (pro žalobce) najevo alespoň obecný obsah listin – srov. seznam dokumentů předložený žalovaným v rámci vyjádření k žalobě vedené pod sp.zn. 3A 97/2024. Již jen tento soupis vyvrací argumentaci žalovaného, že žalobcem požadované dokumenty se vztahují „výlučně“ k vnitřním pokynům povinného subjektu [ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.], „současně“ se jedná o dokumenty, které obsahují informace o probíhajícím trestním řízení [ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona] a poskytnutím těchto dokumentů by „zároveň“ došlo k poskytnutí informací, které by byly způsobilé ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení (ustanovení § 11 odst. 6 téhož zákona). Jinými slovy již jen při zběžném pohledu do relativně obecného popisu jednotlivých dokumentů nelze v daném případě dospět k závěru, že odmítnutí poskytnutí každého z požadovaných dokumentů je odůvodněno všemi povinným subjektem aplikovanými důvody.
- [49] K aplikaci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. soud dále uvádí, že již 3. senát zdejšího soudu ve svém rozsudku uvedl, že *„ze seznamu dokumentů předloženého žalovaným v rámci vyjádření k žalobě je však zřejmé, že evidence může obsahovat kromě dokumentů ryze interní povahy i jiné písemnosti, ve vztahu k nimž aplikace § 11 odst. 1 písm. a) InfZ v úvahu nepřipadá.“*
- [50] Povinnému subjektu a žalovanému lze přisvědčit potud, že obsahem trestního spisu mohou být některé písemnosti, jež svým obsahem budou spadat do kategorie informací, jejichž poskytnutí skutečně může být v režimu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vyloučeno. Uvedené závěry se však uplatní toliko právě k informacím v podobě pokynů státního zástupce policejnímu orgánu, případně jiných interních pokynů vydávaných v průběhu trestního řízení, jež bude lze podřadit pod vymezení „*vnitřních pokynů*“ ve smyslu uvedeného ustanovení, jakkoli třeba širěji interpretovaného ve světle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73, na který poukázal žalovaný. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud formuloval následující právní věty: *„I. Pokyny státního zástupce udělované v průběhu přípravného řízení trestního policejnímu orgánu patří k vnitřním pokynům povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.; II. Povinný subjekt musí v odůvodnění rozhodnutí, jímž odepřel poskytnutí požadované informace z důvodu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, uvést všechny své úvahy, kterými se řídil při výkonu správního uvážení.“*
- [51] Soud dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 28/2007-89, podle něhož *„za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu.“*
- [52] Na tyto závěry pak navazuje i judikatura zdejšího soudu, když např. v rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č.j. 10A 251/2011-38, zdejší soud dospěl k závěru, že *„o vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Tímto ‚dopadem do práv třetích osob‘ může být i shromažďování osobních údajů. Upravují-li takové*

interní předpisy otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.“

- [53] V napadeném rozhodnutí žalovaný k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že „z obsahového hlediska“ se jedná „o dokumenty, které obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie a způsobu, jakým orgány činné v trestním řízení vyšetřují trestní činy.“ Následně uvedl, že mezi dokumenty, které žalobce požadoval, patří např. „úřední záznamy, kde je uvedeno, jak policejní orgán získal určitý poznatek, vzájemná komunikace mezi orgány podílejícími se na vyšetřování věci, záznamy s osobními údaji na osoby bez vazby na trestnou činnost.“
- [54] Povinný subjekt ve svém rozhodnutí uvedl, že předmětné dokumenty představují „pomocné materiály, „které nejsou součástí trestního spisu, jsou ryze interní povahy a neupravují činnost povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, ve vztahu k veřejnosti. Tyto dokumenty se netýkají činnosti orgánů veřejné moci navenek, k níž patří zejména rozhodování o právech a povinnostech osob, ale obsahují pouze postupy, které se projeví výhradně uvnitř povinného subjektu nebo mezi orgány činnými v trestním řízení navzájem. Nemohou rovněž ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti (např. účastníky řízení), mají výlučně organizační, metodický a řídicí charakter a nemohou ovlivnit jiné subjekty, než které jim z hlediska služební podřízenosti podléhají. Představují tedy formy a metody práce policejního orgánu.“
- [55] Soud dospěl k závěru, že odůvodnění aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. provedené žalovaným se zcela míjí s tímto zákonným důvodem pro omezení práva na informace, neboť žalovaným popisovaný obsah těchto informací se až na „vzájemnou komunikaci mezi orgány podílejícími se na vyšetřování věci“ zcela míjí s pojmem „vnitřní pokyn“ nebo „personální předpis“, když zjevně míří do až do dalších aplikovaných důvodů pro odmítnutí poskytnutí informací – ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.
- [56] Popis těchto písemností provedený ze strany povinného subjektu ve vztahu k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je sice o poznání přiléhavější (dokumenty ryze interní povahy, neupravující činnost povinného subjektu ve vztahu navenek), nicméně ani tato úvaha dle soudu neobstojí, a to ze dvou důvodů. Zaprvé ze soupisu spisového materiálu vyplývá, že zdaleka ne všechny dokumenty míří „dovnitř“ povinného subjektu – srov. např. č.l. 9 žádost o poskytnutí informací od dopravní společnosti, č.l. 10 – žádost o sdělení informací od dopravní společnosti, č.l. 15 částečná odpověď od zahraničního partnera, č.l. 18 sdělení informací od společnosti provozující platební bránu, č.l. 22 komunikace se zahraničním partnerem za účelem sdělení informací k zájmovému vozidlu, č.l. 84 faktura za tlumočení, č.l. 87 proplacení tlumočného atd. Aplikace předmětného důvodu na některé požadované dokumenty tedy vzbuzuje pochybnosti, neboť některé dokumenty zjevně již na základě svého obecného označení nemohou být vnitřním pokynem ve smyslu předmětného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.
- [57] Zadrhé podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem „vnitřní pokyn“, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 105/2010-73). Městský soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2019, č.j. 11A

263/2018-35, uvedl, že „[P]odřazení určité informace pod pojem vnitřní akt, musí však být – má-li být informace odepřena – naplněna rovněž podmínka druhá vyplývající z dikce ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle níž povinný subjekt 'může omezit poskytnutí informace'. To znamená, že povinné subjekty musí dále posoudit, zda je odepření požadované informace nezbytné. Tedy, zda takový postup sleduje dostatečně legitimní důvod. Svůj závěr je povinný subjekt povinen náležitě odůvodnit. Jinými slovy, ještě samotná skutečnost, že požadovaná informace je vnitřním pokynem či personálním předpisem k odepření poskytnutí takové informace nepostačuje, jelikož důvod odepření uvedený v citovaném ustanovení je formulován jako důvod fakultativní.“ Tato judikatura tedy potvrzuje, že při aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vstupuje do úvahy vícero proměnných, které je třeba vyvážit.

- [58] Připustil-li by tedy snad soud, že závěr, že všechny požadované dokumenty jsou vnitřním pokynem, tak nelze pominout, že povinný subjekt (a následně i žalovaný) zcela rezignoval na provedení úvahy o nezbytnosti omezení poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt sice uznal, že je s ohledem na judikaturu třeba zvážit, zda je takové omezení práva na informace v daném konkrétním případě nezbytné a tedy legitimní, nicméně následně tuto úvahu odůvodnil poukazem na jiný zákonný důvod pro omezení práva na informace, a to důvod dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Jakkoli lze obecně připustit, že úvaha o nezbytnosti odepření poskytnutí informace z různých důvodů bude totožná či stejná, tak zároveň dle soudu nelze rozhodnutí o odepření poskytnutí informace „zacyklit“ tím, že v úvaze o nezbytnosti aplikace toho kterého důvodu pro omezení práva na informace povinný subjekt uvede jiný (zcela odlišný) důvod pro omezení práva na informace, kterým bez další úvahy odůvodní aplikaci prvního důvodu.
- [59] Nadto v daném případě úvaha o nezbytnosti daného odepření poskytnutí informací nemusí být v případě povinným subjektem aplikovaných důvodů nutně totožná, když ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. upravuje fakultativní důvod pro omezení práva na informace („povinný subjekt může omezit“), zatímco ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona upravuje obligatorní důvod pro mezení práva na informace („povinné subjekty dále neposkytnou...“). V případě fakultativního důvodu pro omezení práva na informace je nutné uvést, jaký legitimní zájem povinný subjekt vede k tomu, že daný důvod aplikuje (zda je omezení práva na informace nezbytné); v případě obligatorního důvodu pak platí „jen“ to, že je třeba jej vykládat restriktivním způsobem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119 či ze dne 1. 12. 2010, č.j. 1 As 44/2010-103).
- [60] Ve vztahu k odmítnutí žádosti s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt a žalovaný tak dle soudu pečlivě neuvažili, jaké konkrétní informace jsou požadovány, a zároveň ve svých rozhodnutích neuvedli žádnou úvahu ohledně nezbytnosti odepření poskytnutí informace z toho fakultativního zákonného důvodu.
- [61] Soud dále dospěl k závěru, že ani v případě aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný a povinný subjekt nepředestřely své úvahy přezkoumatelným způsobem. Soud si je přitom vědom toho, že v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a), ale i odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. zpravidla nelze okolnosti podrobně rozvádět, jinak by se skutečně mohlo zvyšovat riziko ohrožení, nebo přímo zmaření účelu konkrétního trestního řízení. Na druhou stranu nelze neposkytnutí informací odůvodňovat šablonovitými závěry s poukazem na probíhající řízení, zákonem chráněné zájmy, neskončené dokazování a

presumpci nevinoty (srov. např. rozsudek městského soudu ze dne 26. 8. 2019, č.j. 14A 6/2017-54).

[62] V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119, Nejvyšší správní soud uvedl, že „zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení, povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona.“ V rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č.j. 1 As 44/2010-103, pak dále uvedl, že „[p]ovinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím] pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu (srov. § 8a odst. 1 trestního řádu).“

[63] Ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. pak vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č.j. 8 As 114/2013-36). Cílem a účelem trestního řízení je, aby byla náležitě zjištěna trestná činnost a pachatelé trestných činů byli podle zákona spravedlivě potrestáni. Smysl výluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoúčelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č.j. 6 As 18/2009-63).

[64] V rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č.j. 10 A 251/2011-38, zdejší soud k ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že tento důvod odepření informací se nemůže týkat těch informací, které jsou obecně známé či dostupné, např. z odborných kriminalistických publikací. A dále uvedl: „Jsou-li však v předmětném pokynu upraveny takové postupy či metody, které obecně známé nejsou a jejich popis nelze běžně nalézt ani ve veřejně dostupných odborných kriminalistických publikacích, bude utajení existence takových metod jistě žádoucí, neboť jejich prozrazení může ztížit práci policie při odhalování trestných činů.“ V rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 As 338/2016-55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřené a zároveň prokazatelně existující, nikoliv pouze hypotetické.“

- [65] Pokud jde o aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., je soud toho názoru, že žalovaný a povinný subjekt dostatečným způsobem nevyložili, v čem konkrétně by mohlo poskytnutí žalobcem požadovaných informací ohrozit, narušit či ztížit postup policie v daném trestním řízení, příp. schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost obecně. Povinný subjekt a žalovaný vyslovili toliko obecné a univerzální závěry, aniž by tyto propojili s konkrétními skutkovými okolnostmi nyní řešené věci.
- [66] Povinný subjekt ohledně ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na str. 3 svého rozhodnutí uvedl, že *„výluka poskytování informací není samoúčelná, nýbrž souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení – řádným prošetřením skutku, který naplňuje znaky trestného činu. Tato výluka je však toliko dočasného charakteru. Nepředstavuje výluiku trvalou. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, sp. zn. 6 As 18/2009, č. 1957/2009 Sb. NSS]. Informační zákon je jistě nástrojem dohledu veřejnosti nad fungováním veřejné správy, rozhodně však nemá být nástrojem toho, aby mohl kdokoli sledovat od začátku do konce „v reálném čase“ průběh trestního stíhání jiných osob [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019 sp. zn. 9 As 103/2019]. Je namístě zdůraznit charakter trestní věci, která svým rozsahem v oblasti věcné a personální vyžaduje nerušený a objektivní přístup při posuzování veškerých předmětných skutečností, přičemž jakékoli poskytování informací do veřejně přístupného prostoru by mohlo takový mechanismus postupu nevratně narušit. Společenská poptávka po tomto druhu informací tak v tomto konkrétním případě nesmí být v rozporu s akceptovanými principy trestního řízení. Zveřejnění jakýchkoli informací z trestního řízení v této fázi by mohlo ohrozit nebo narušit jeho průběh. Povinný subjekt dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě je nutné upřednostnit veřejný zájem na řádném průběhu trestního řízení před poskytováním informací o trestním řízení. Je potřebné si uvědomit, že prvořadým úkolem orgánů činných v trestním řízení, při jehož plnění nejsou zastupitelné a za jehož splnění nesou vlastní odpovědnost, je právě vést trestní řízení v souladu s jeho účelem vyjádřeným v ustanovení § 1 odst. 1 trestního řádu, nikoli poskytovat informace o své činnosti. Neposkytnutí vyžádaných informací souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, tedy náležitého zjištění trestných činů a spravedlivého potrestání jejich pachatelů.“*
- [67] Aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt tak, že citoval znění tohoto ustanovení a následně uvedl: *„Sdělením těchto podstatných informací by se žadatel, respektive veřejnost, dozvěděli, které konkrétní dokumenty Policie České republiky potřebuje ke své činnosti, jaké instituce ke své činnosti využívá nebo s nimi spolupracuje a v jaké době je ze strany těchto institucí zaslána odpověď od doby odeslání požadavku. Sdělením těchto informací bychom žadateli odkryly způsoby, jakým Policie České republiky postupuje v průběhu prověřování, jakým způsobem Policie České republiky získává informace, které jsou samy o sobě důkazem nebo jsou určeny jako podpora k získání dalších důkazních informací, a v neposlední řadě dobu trvání, ve které je policejní orgán schopen podstatné informace získat. Žadatel či veřejnost by se tímto dozvěděli určité metody a formy Policie České republiky, na které by mohly reagovat a mařit úkony policejního orgánu zejména v souvislosti s dokumentováním důkazních materiálů, případně ovlivňováním dotčených subjektů, čímž by došlo k narušení nejen trestního řízení, v němž je soupis dokumentů vyžadován, ale také v dalších trestních řízeních vedených policejními orgány. Policie České republiky by tímto odkryla způsob komunikace s dožádanými subjekty a dobu, v rámci které je Policie České republiky schopna určité informace získat. Například se může jednat o výpisy telekomunikačního provozu dle § 88a trestního řádu, výpisy z bankovních účtů, výpisy z centrálního registru účtů, požadavky o informace od soukromoprávních a veřejnoprávních subjektů. S ohledem na charakter a obsah těchto informací,*

kteřé mají přímou souvislost s konkrétním postupem orgánů činných v trestním řízení, lze mít podle soudní praxe za to, že jejich poskytnutí by mohlo rekonstruovat přesný postup a taktiku policejních orgánů a efektivně se tak proti němu v budoucnu bránit. (...) Policejní orgán svědomitě zvážil na jedné straně právo osoby na informace a na straně druhé zájem státu na řádném objasnění trestných činů, usvědčení a potrestání jejich pachatelů. Dospěl přitom k závěru, že v tomto konkrétním případě není možné žádosti ani z části vyhovět, aniž by tím došlo k ohrožení zájmu státu na objasňování trestných činů, usvědčení a potrestání jejich pachatelů a aniž by byla ohrožena schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“

- [68] Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání námítky žalobce týkající se ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že „poskytnutí takových informací, včetně jejich detailů, umožňuje nejen aktuálně v rámci probíhajícího trestního řízení, ale i v budoucnu, zejména v typově obdobných případech, postup orgánů činných v trestním řízení v trestním řízení komplikovat a případně zmařit dosažení účelu konkrétního trestního řízení.“ Dále pak na str. 8 uvedl, že „odvolatel by se přinejmenším mohl dozvědět druh prověřovaných informací, jejich zdroj, z jejich názvů a času vzniku by dále mohl usoudit, jakým směrem se ubírá činnost orgánů činných v trestním řízení. Poskytnutí informací by tedy mohlo dojít k odhalení ‚taktiky‘ orgánů činných v trestním řízení.“
- [69] Soud tak dospěl k závěru, že nelze bez dalšího považovat za samozřejmé, evidentní a nepochybné, že by poskytnutí alespoň některých údajů o písemnostech či jejich částí bylo způsobilé ohrozit zákonem chráněné zájmy takovým způsobem, aby bylo poskytnutí všech těchto informací automaticky a zcela vyloučeno. Dle soudu povinný subjekt ani žalovaný neuvedli v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně konkrétní úvahy stran toho, z jakých důvodů by poskytnutí alespoň některých údajů identifikujících přinejmenším některé z písemností či jejich částí mělo negativní dopad na trestní řízení, mohlo zmařit jeho předmět a účel, resp. zda mohlo ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Povinný subjekt sice odůvodnil aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. „charakterem“ předmětné trestní věci, nicméně tento ani náznakem nijak nespecifikoval. Rovněž pak nelze pominout, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozhodnutí je, co se týče aplikace ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., zcela totožné s odůvodněním rozhodnutí přezkoumávaných zdejším soudem ve věci vedené pod sp.zn. 3A 97/2024. Je tak zjevné, že povinný subjekt a žalovaný použili při vyřízení žalobcovy žádosti o informaci, jakož i při vypořádání jeho odvolacích námitek toliko šablonovité a paušální závěry bez vztahu k dané konkrétní trestní věci.
- [70] Soud tak dospěl k závěru, že povinný subjekt a žalovaný odůvodnili aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. příliš paušálně, a tedy nepřezkoumatelně.
- [71] Soud dále uvádí, že jak správně poukázal v žalobě žalobce, tak správní orgány zcela pominuly možnost anonymizace takových údajů či částí požadovaných dokumentů, na které by dopadaly jimi aplikované důvody pro omezení práva na informace. Správní orgány se tak ve vztahu ke všem jimi aplikovaným důvodům mimo jiné nevypořádaly s otázkou, proč žádosti nemohly vyhovět ani zčásti.

- [72] Závěrem soud uvádí, že i když žalobce na podporu svých tvrzení dodatečně navrhl, aby byl proveden důkaz záznamem pořadu Českého rozhlasu publikovaného dne 11. 3. 2025, kde měly zaznít informace z trestního spisu, soud z tohoto důvodu nenařídil ústní jednání, neboť provedení takového důkazu by bylo nadbytečným, jelikož předložený správní spis je dostatečným podkladem pro rozhodnutí v této věci.
- [73] Zároveň soud dospěl k závěru, že za situace, kdy rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného prozatím neobsahuje přezkoumatelné úvahy stran naplnění jednotlivých důvodů pro odepření poskytnutí požadovaných informací, bylo by předčasné si tyto informace z předmětného trestního spisu pro účely soudního přezkumu napadených rozhodnutí vyžadovat a tyto věcně zkoumat (tj. zda na jejich obsah skutečně dopadají žalovaným a povinným subjektem uváděné důvody). Soud tedy v rámci tohoto rozsudku vycházel ze soupisu předmětných písemností, který byl pro závěry soudu ohledně nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí dostatečným podkladem.
- [74] S ohledem na výše uvedené soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí, neboť obě trpěla vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dále soud podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude na žalovaném a povinném subjektu, aby, pokud setrvají na odmítnutí žádosti žalobce, svá rozhodnutí řádně odůvodnily, jak je v podrobnostech uvedeno v tomto rozsudku.
- [75] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky, a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, celkem tedy 6.200 Kč, a za 1 úkon právní služby (podání repliky) ve výši 4.620 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, a ve výši 450 Kč za 1 úkon právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025. Protože zástupkyně žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 14.870 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu